

ОСНАЩЕННЯ ГОТЕЛЬНОГО НОМЕРУ ПОБУТОВИМИ ПРИЛАДАМИ, АУДИО- ТА ВІДЕОТЕХНІКОЮ

1. Призначення та принцип дії електричних побутових приборів, їх класифікація та номенклатура.

До побутових приборів, що використовуються у номерах закладів готельно-ресторанного господарства відносяться фени, праски електричні чайники.

Фен — електричний прибор що видає, спрямований потік повітря. Найважливішою особливістю фена є можливість подачі тепла точно в задану область.

Фен виконується у вигляді відрізка труби, усередині якої розташовуються вентилятор і електронагрівач. Часто корпус фена оснащується пістолетною рукояткою.

Вентилятор втягує повітря через один зі зрізів труби, потік повітря проходить повз електронагрівника, нагрівається і залишає трубу через протилежний зріз. На вихідний зріз труби фену можуть бути встановлені різні насадки, що змінюють конфігурацію повітряного потоку. Вхідний зріз звичайно закритий решіткою для того, щоб запобігти попаданню усередину корпусу фену великих предметів, а також пальців.

Ряд моделей фенів дозволяє регулювати температуру та швидкість потоку повітря на виході. Регулювання температури досягається або включенням паралельно різного числа нагрівачів, або за допомогою регульованого термостату, або зміною швидкості потоку.

Фен для сушіння та укладання волосся видає потік повітря з температурою близько 60 °С та високою швидкістю. У фен намагаються ставити захист від перегріву щоб уникнути ушкодження волосся гарячим повітрям. Сучасні фени також мають функцію іонізації повітря, необхідну для

того, щоб знімати статичний заряд, а також забезпечувати гладкість та шовковистість волосся.

Для установки в готелях рекомендуються настінні фени для сушіння волосся. Майже всі фени мають у комплекті дві насадки: концентратор і дифузор. Концентратор - сама популярна насадка, вона має плоске закінчення, що звужується, є незамінною при укладанні і моделюванні зачіски.

Дифузор являє собою широкий розтруб, що вузькою частиною, надівається на кінець фена. За рахунок численних отворів він, як через сито, пропускає через себе потужний струмінь повітря, перетворюючи його в легкий теплий вітерець. (Фен Binatone HD 1603, Фен Bosch PHD 3300, Фен Braun PRO 2000 DF). Насадка використовується для швидкого сушіння, цю функцію вона виконує, тому що охоплює більшу площу, ніж концентрична насадка.

Крім дифузора і концентратора випускаються різноманітні насадки у вигляді щіток. Насадку у формі половинки круглої щітки використовують для волосся з "хімією", якщо завитки знадобиться розпрямити.

Насадка-половинка легко піднімає волосся від коренів і вигладжує пасма.

Стандартна кругла щітка із пластмасовими зубцями - для створення локонів.

Насадка-гребінець - для сушіння та додавання об'єму.

Широкий гребінець - для сушіння та укладання.

Стандартні щипці - для завивки локонів.

Щипці малого діаметра - для завивки дрібних локонів.

Кругла щітка з натуральною щетиною - для додання блиску.

Щітка із зубчиками, що вбираються - створення локонів, виключена можливість заплутування волосся.

Іонізація - ця система покликана боротися з негативним впливом позитивних іонів на волосся, насилаючи на них потік негативних, нейтралізуючи їх, а заодно втримуючи вологу.

Правила техніки безпеки. Феном не можна користуватися у ванних кімнатах: у вологій атмосфері може відбутися коротке замикання. Не можна фен занурювати у воду, а також братися за нього мокрими руками.

Фен - потужний прилад, тому не можна включати його в малопотужні розетки для бритов, якими оснащуються сучасні ванні кімнати.

Електропраски побутові виготовляються наступних типів: УТ - з терморегулятором; УТП - з терморегулятором і парозволожувачем; УТПР - з терморегулятором, парозволожувачем та розбризкувачем; УТУ - з терморегулятором, утяжелений.

Більшість електропрасок випускається з алюмінієвою подошвою. Окремі моделі прасок випускаються із чавунною або сталеву подошвою. Сталеві подошви мають більшу теплоємність у порівнянні з алюмінієвими, менш піддані механічним ушкодженням, мають краще ковзання по тканині.

У більшості прасок, що випускають, застосовуються швидкодіючі терморегулятори, трубчасті термонагрівачі (ТЕНи) і встановлені сигнальні

лампочки. У деяких моделях застосовуються терморегулятори вповільненої дії, нагрівальні елементи у вигляді ніхромових спіралей.

Праски із зволожувачем мають резервуари для води місткістю 160—2000 мл. Температура паротворення 120—160°C. Площа подошви праски 160—250 см².

Розглянемо будову електропрасок з терморегулятором та терморегулятором та парозволожувачем.

Електропраска УТ 1000-1,2/220 (з терморегулятором) складається з подошви 9 (рис. 1), виготовленої з алюмінієвого сплаву із залитим у нього трубчастим електронагрівачем 8, кожуха 1 з жаростійкої пластмаси, захищеного від нагрівання подошви теплоізоляційною прокладкою 6, ручки 3 і кришки 4, виконаних з удароміцної пластмаси, сполучного шнура 5 з рухливим вводом (що запобігають від зламу) і сигнальної лампочки 2.

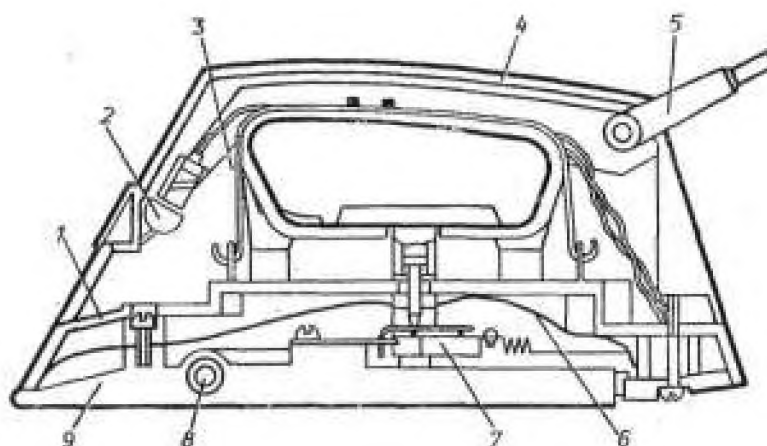

Рис. 1. Електропраска УТ 1000-1,2/220:

1 — кожух; 2 — сигнальна лампа; 3 — ручка; 4 — кришка; 5 — з'єднуючий шнур; 6 — теплоізоляційна прокладка; 7 — терморегулятор; 8 — трубчастий електронагрівач; 9 — подошва

Терморегулятор 7 автоматично підтримує задану температуру подошви: на символі • — 75...115 °С (капрон), на символі •• — 105...155°C (шовк), на символі ••• — 145...205°C (бавовна). Символи зазначені на ручці терморегулятора. Повертаючи ручку, встановлюють необхідний символ проти випуклої стрілки на ручці електропраски.

Усе електроустаткування праски змонтовано на плиті 14 (рис. 2) і закривається кожухом 1. На плиті розташовані терморегулятор, трубчастий електронагрівач 13, сигнальна лампа 10 і кожух 1. Терморегулятор складається з термоелемента 2, пластини 3, скоби 4, осі 5 ручки терморегулятора, важеля 6, штока 7, кільця, що ізолює, 11 і контактної групи 12. Для підключення сигнальної лампочки до електроланцюга праски передбачені контакт 8 і шина 9.

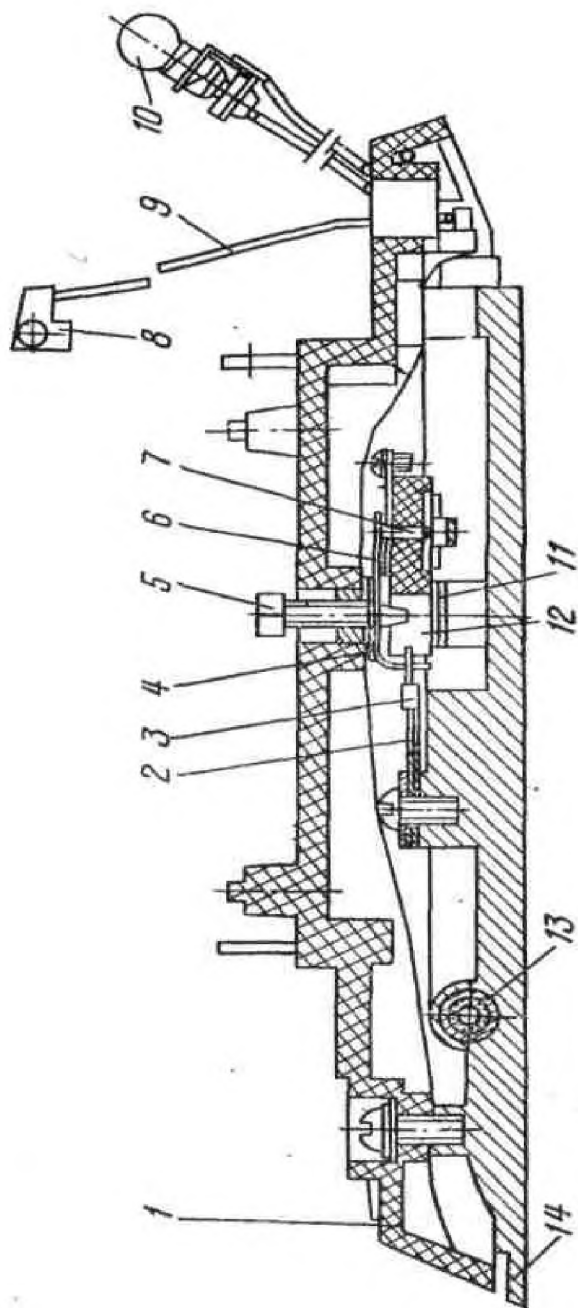

Рис. 2. Основа праски УТ 1000-1,2/220:

1 — ричаг; 2 — термоелемент; 3 — пластина; 4 — скоба; 5 — вісь;
 6 — кільце; 7 — шток; 8 — контакт; 9 — шина; 10 — лампа; 11 — ізолююче
 кільце; 12 — контактна група; 13 — трубчастий електронагрівач; 14 — плита

Електропраски з терморегулятором і парозволожувачем складаються з тих же конструктивних елементів, що й праски з терморегуляторами. Наявність же в прасках парозволожувача розширює можливості їх застосування, дозволяючи гладити тканини без попереднього їх зволоження, усувати лосніння замші, поглиблення в килимах (від меблів і т.д.), змінювати форми фетрових виробів та ін. У прасках застосовують зволожувачі краплинного типу. Вода для паротворення перебуває в бачку праски.

Електропраски з терморегулятором і парозволожувачем нагріваються за допомогою трубчастого нагрівального елемента, залитого в алюмінієву підшву праски. Праска має терморегулятор, який з'єднаний з диском. На

циферблаті диска терморегулятора нанесено п'ять найменувань тканин або символи, кожному з яких відповідає певна температура нагрівання підошви.

На ручці електропраски розташовано два шильдика з покажчиками, що визначають положення парорегулятора при прасуванні. При установці парорегулятора в положення «Пар» вода, залита через водоналивний отвір у бачок, краплями надходить у випарну камеру і, випаровуючись, виходить із отворів підошви, насичуючи паром матеріал, що розгладжується.

При включеному нагрівальному елементі загоряється сигнальна лампочка. Електрична схема з'єднань електропраски показана на рис. 3.

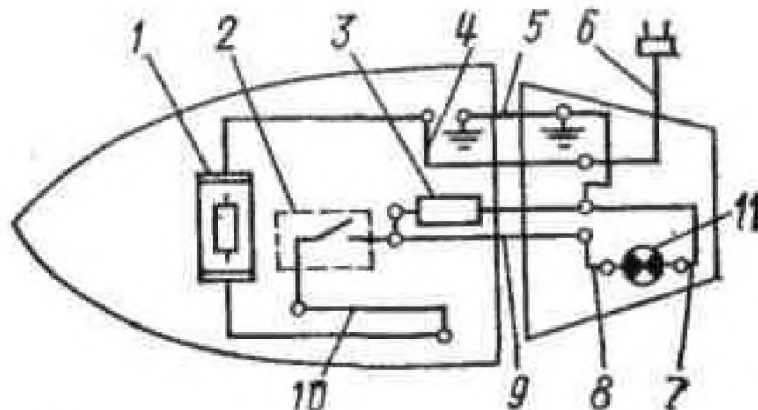

Рис. 3. Електрична схема з'єднань електропраски з терморегулятором і парозволожувачем:

1 — ТЕН; 2 — блок контактів; 3 — опір; 4 — основне введення; 5 — вивід; 6 — сполучний шнур; 7 — держатель; 8 — контакт; 9 — мережне введення; 10 — введення терморегулятора; 11 — сигнальна лампа

Заміна та ремонт складових частин електропраски проводиться у наступному порядку.

Заміна підошви (без блоку контактів і щитка). Відвернути гвинт 15 (рис. 4) і зняти кришку 14, відвернути гвинти 19, зняти шайбу 18 і петлі шнура. Зняти диск 31 із пружиною 29 і циферблатом 28 і розібрати його на окремі деталі. Відвернути два гвинти 32, зняти корпус 10 з ручкою 25, головку 26 парорегулятора та пружинну шайбу 27. Зняти бачок 9 з парорегулятором 34. Відвернути гвинт 7 із шайбою 37 і гвинт 8. Зняти блок 6 контактів. Замінити підошву 4 праски. Збирають електропраску у зворотній послідовності.

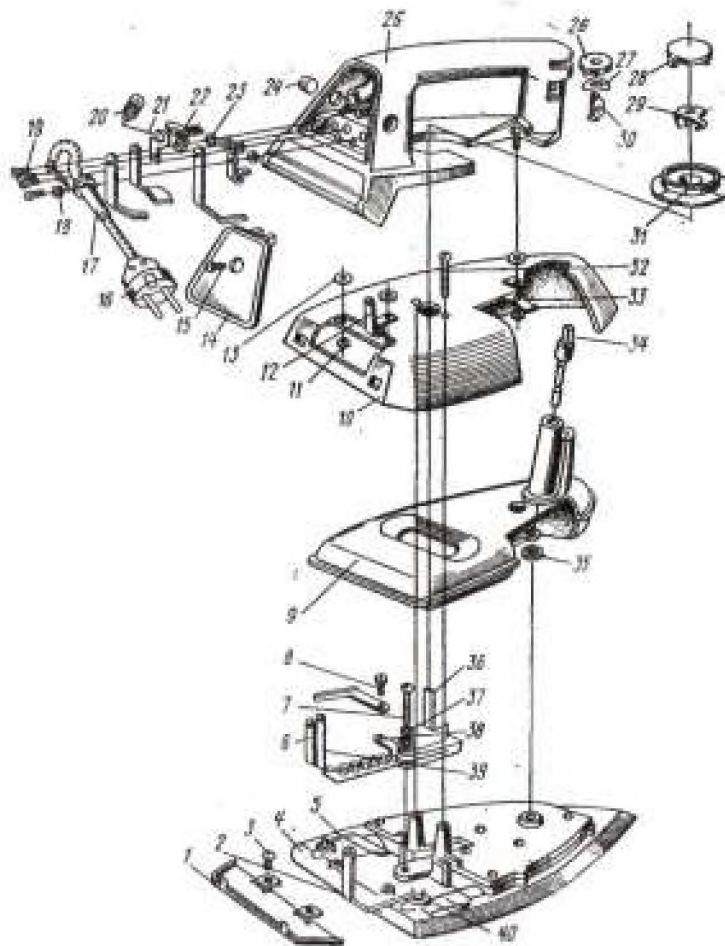

Рис. 4. Електропраска з терморегулятором і парозволожувачем:

1 — щиток; 2 — ввід основний; 3, 7, 8, 15, 19, 32 — гвинти; 4 — підшва; 5 — ввід терморегулятора; 6 — блок контактів; 9 — бачок; 10 — корпус; 23 — гайки; 12 — шина; 13, 36 — прокладки; 14 — кришки; 16 — шнур з вишкою; 17 — чохол; 18, 27, 37 — шайби; 20 — лампа МН 3,5-0,26; 21 — тримач; 22 — контакт; 24 — ковпачок; 26 — ручка; 26 — головка парорегулятора; 28 — циферблат; 29 — пружина; 30 — шильднк; 31 — диск терморегулятора; 33 — притискувач; 34 — парорегулятор; 36 — пластина; 38 — відвід; 39 — резистор; 40 — термоелектронагрівач

Всі електричні чайники поділяють за потужністю, об'ємом, типом нагрівального елемента, матеріалом корпусу, дизайном, функціям, що виконуються, а також відрізняються наявністю фільтра. Найпоширенішим об'ємом чайників електричних є від 1,5 до 1,7 л. Потужність електричних чайників коливається від 650 до 3100 Вт. Найбільш раціональним є використання чайників, потужність яких становить 1500-2500 Вт.

За видом нагрівального елемента існують спіральні та дискові електрочайники. До переваг першого типу можна віднести низький рівень шуму, але другий тип дозволяє з легкістю очищати нагрівальний елемент, і такий чайник набагато швидше нагрівається.

Одним з важливих параметрів при виборі електричного чайника служить його дизайн, а особливо матеріал, з якого зроблений чайник. До них можна віднести: пластик, скло та нержавіючу сталь. Пластиковий електрочайник набагато легше всіх інших, повільніше остигає, а головне - не так сильно нагрівається корпус.

Електрочайники виготовляються наступних типів: ЭЧ - електрочайник без термовимикача; ЭЧТ - електрочайник з термовимикачем; ЭЧЗ - електрочайник із пристроєм відключення при закипанні води; ЭЧТЗ - електрочайник з термовимикачем і пристроєм відключення при закипанні води. В умовну позначку електрочайника входять: номінальна місткість, потужність, що споживається, і напруга.

Електрочайники випускаються на номінальну напругу 220 В змінного струму. В електрочайниках установлені незнімні трубчасті електронагрівчі (ТЕНи). Термовимикач електрочайника повинен запобігати виходу з ладу електронагрівача при википанні води.

Пристрій відключення при закипанні води забезпечує відключення електрочайника за час не більше 2 хв. після інтенсивного закипання води. Знімний сполучний шнур електрочайника має довжину 1,5 м.

Конструкція зливного отвору електрочайників забезпечує злив води з електрочайника при нахилі на кут до 90°. Струмінь, що ллється, повинен бути рівним і не розбризкуватися.

Конструкція електрочайників забезпечує вільний вихід пари; при перенесенні приладів і відкриванні кришки можливість опіку виключена.

2. Класифікація, принцип дії, правила експлуатації та техніки безпеки аудіо- та відеотехніки, яка встановлюється у жилих приміщеннях готелів.

Вимоги, що висуваються до аудіо- та відеотехніки, яка встановлюється у жилих приміщеннях готелів.

Розмір екрана

При виборі телевізора, насамперед, необхідно визначитися з розміром діагоналі екрана, виходячи з розмірів приміщення, відстані для комфортного перегляду.

Розмір діагоналі екрана вказують або в дюймах ("), або в сантиметрах (см). Для телевізорів існують певні "типорозміри" екрана, по яких вони розділяються на групи. Найпоширеніші телевізори 14" (37 см), 20" (51 см), 21" (54 см), 25" (63 см), 29" (72 см), 32" (81 см), 34" (87 см), 36" (92 см). Чим більше діагональ, тим більше й розміри самого телевізора.

По міркуваннях безпеки для здоров'я відстань, що рекомендується до екрана при перегляді телевізора формату 4:3 повинна бути від 3 до 5 діагоналей екрана, а для широкоформатних телевізорів 16:9, у силу особливостей передачі зображення відстань перегляду становить 2,5 - 3 діагоналі екрана. Виходячи із цього правила, телевізор з діагоналлю 21" можна купувати, якщо від екрана до місця перегляду буде 1,5 - 2,5 м, 29" - 2-3,5м.

Тип кінескопа

Сьогодні існує кілька способів одержання зображення на екрані. Залежно від реалізації кожного способу виділяють звичайні кінескопні телевізори (ЕЛТ телевізори), проєкційні телевізори, ЖК (LCD) телевізори, плазменні панелі (телевізори).

Кінескопні телевізори (ЕЛТ телевізори)

ЕЛТ телевізори - найпоширеніший тип телевізорів. У телевізорів із традиційним, скляним кінескопом, розмір екрана в більшості випадків не перевищує 38". Зображення виходить при влученні трьох електронних променів на покриту люмінофорами внутрішню поверхню кінескопа. Промені послідовно сканують поверхню екрана за допомогою системи відхилення - обмоток спеціальної форми, закріплених на горловині кінескопа. Одержуване зображення складається із крапок червоного, зеленого і синього кольорів. Кінескопи у звичних телевізорах діляться на звичайні опуклі, плоскі та суперплоскі (технологія flatron і т.п.).

Недоліки ЕЛТ телевізорів:

- розмір екрана телевізорів технологічно обмежений (близько 38");
- великі габарити;
- проблеми відомості променів, геометричних перекручувань, фокусування, чистоти кольорів, вплив на зображення магнітних полів;
- якщо частота відновлення екрана телевізора нижче 100 Гц, то при перегляді такого телевізора сильно утомлюються очі.

Переваги ЕЛТ телевізорів:

- велика розмаїтість моделей ЕЛТ телевізорів;
- невисока вартість;
- відпрацьовані технології та схемотехніка;
- висока якість зображення та найбільш природна передача кольору;
- великий термін служби (до 15 років).

Рідиннокристалічні (ЖК) LCD телевізори

Вважаються найбільш перспективними. Зображення на моніторах виводиться за рахунок підсвічування екрана зі зворотної сторони лампою білих кольорів, а осередки основних кольорів RGB, розташовані на трьох панелях відповідних кольорів, пропускають або не пропускають через себе світло, залежно від управління. Керуючі елементи виготовлені методом напилювання на екран (TFT- Thin Film Transistor - тонкоплівкові транзистори). У більшості сучасних ЖК телевізорів розмір діагоналі не перевищує 40".

Недоліки ЖК телевізорів:

- висока вартість;
- помітна залежність відтінку і яскравості від кута перегляду;
- нерівномірність яскравості зображення та неприродна передача кольорів;
- імовірність "вигорання" пікселів, у результаті чого на екрані телевізора з'являються постійно палаючі крапки.

Перваги ЖК телевізорів:

- плоске, досить якісне зображення;

- мала товщина;
- низьке енергоспоживання;
- через відсутність частоти відновлення екрана - ергономічність стосовно людського ока.

Проекційні телевізори та проектори

Зображення в таких типах телевізорів виходить на просвітному (для проекційних ТВ) або екрані, що відбиває (для проекторів), граничний розмір якого для проекційних ТВ становить близько 60" і до декількох метрів для проекторів.

За принципом дії серед проекційних телевізорів виділяють наступні різновиди: на кінескопах (зі зворотною проекцією), на LCD матрицях і мікродзеркалах (DLP).

Проекційні телевізори на кінескопах (CRT)

У проекційних телевізорах і проекторах на кінескопах використовуються 3 дуже яскравих невеликих кінескопи основних кольорів, зображення з яких через оптичну систему й дзеркало попадає на екран. Недоліки: невисока яскравість зображення, проблеми фокусування, "вигоряння" нерухомої частини зображення при тривалому перегляді. Перваги: природна передача кольорів і великий розмір зображення.

Телевізори на ЖК (LCD) матрицях

Проекційні телевізори та проектори на ЖК (LCD) матрицях мають 3 матриці основних RGB кольорів або одну триколірну матрицю, зображення з якої проектується на екран через оптичну систему.

Недоліки: неідеальна передача кольорів і недостатньо швидке відновлення екрана.

Перваги: відносно невисока вартість, яскравий екран, невеликі габарити.

Плазмені панелі (телевізори)

Недоліки:

- висока вартість;
- висока енергоємність і недостатня точність передачі кольору;
- при тривалому перегляді нерухомого зображення згодом падає яскравість;
- ймовірність "вигоряння" пікселів.

Перваги:

- великий, до 60", плоский, яскравий екран, невеликої товщини та повна відсутність проблем відомості, лінійності, фокуса й т.п., характерних для кінескопних телевізорів;
- відсутність мерехтіння екрана, шкідливого випромінювання;
- великий кут перегляду.

Поряд із телевізорами у сучасних готелях встановлюють DVD-програвачі.

Абревіатура DVD означає Digital Versatile Disc - «цифровий багатоцільовий диск».

Інформація на DVD записана в цифровому форматі, а пристрої виводу звуку та відео здебільшого використовують аналоговий формат.

Аналоговий сигнал – це сигнал, що безупинно змінює своє значення в часі. До аналогового сигналу відноситься поширення в просторі звуку та радіохвиль. Також в аналоговій формі зберігається музика на вінілових дисках і аудіокасетах.

Цифровий сигнал - це дискретний сигнал, що змінюється в часі східчасто і може бути представлений у цифровій формі.

Формат DVD дозволяє одержати відмінну якість аудіо та відео для відтворення на великому екрані з об'ємним звуком.

DVD – це самий компактний, дешевий і ємний носій інформації

Для зберігання інформації використовуються DVD-диски, які зовні не відрізняються від лазерних компакт-дисків CD-ROM або CD Audio.

Інформація на DVD-диск може бути записана з двох сторін

Кожна сторона може містити два рівні. Для зчитування інформації з того або іншого рівня застосовують різну довжину хвилі лазера.

Кожний рівень може містити до 4,7 Гб інформації (2 години повноцінного відео), кожна сторона до 8,5 Гб, а весь диск - до 17 Гб. Як відомо, звичайний лазерний диск містить порядку 700 Мб - в 13 разів менше, ніж на одній стороні DVD. MiniDVD - це спосіб запису порядку 20 хвилинних фільмів або додатків на звичайний CD-R або CD-RW (наприклад, фірмова презентація, підготовлена та записана на комп'ютері). Але mini DVD здатні відтворювати лише деякі DVD-програвачі.

Підтримка різних відеостандартів. Фільм, записаний на одному DVD-диску, може демонструватися на телевізорах різних стандартів і різних форматів. Чітке зображення в режимі паузи, а також при вповільненому та прискореному відтворенні. Кіностандарт Dolby Digital для об'ємного звуку є невід'ємною частиною DVD, а крім того, ряд дисків підтримують і альтернативні розробки, такі як DTS. За допомогою DVD стало можливим створення домашнього кінотеатру. Всі сучасні програвачі мають стерео виходи.

Також DVD-програвачі мають такі додаткові функції.

Zoom: можливість збільшення обраного фрагмента кадру.

Пошук по диску за різними критеріями (наприклад, вибір епізоду, вибір часу від початку, вибір частини).

Вибір субтитрів на різних мовах.

Різні звукові доріжки для того самого відеоряду. Звичайно застосовується для вибору мови озвучування. А на деяких дисках за допомогою цього реалізована можливість перегляду фільму з коментарями творців і учасників за кадром.

Seamless Branching - коли творцем дисків може бути задано кілька сценаріїв показу сцен. Наприклад, для показу з одного диска прокатної та авторської версії фільму. Застосовується також для захисту від перегляду дітьми небажаних сцен у фільмах: при включеній на програвачі захисту від перегляду дітьми ряд сцен з такого диска не буде показаний, якщо не введений пароль.

Multiangle або показ однієї сцени з різних точок зйомки може застосовуватися, наприклад, для показу футбольного матчу, коли ворота знімають із декількох камер. У процесі перегляду глядач може вибирати між ними.

На ринку пропонується велика кількість різних пристроїв для відтворення дисків формату DVD.

До основних можна віднести:

- комп'ютер або ноутбук з убудованим DVD-приводом;
- переносні DVD-програвачі з убудованим дисплеєм;
- переносні DVD-програвачі без убудованого дисплея;
- сучасні ігрові консолі з DVD-приводом;
- стаціонарні DVD-програвачі;
- різні гібриди стаціонарних програвачів з жорстким диском, VHS-рекордером або CD-програвачем;
- DVD-рекордери.

3. Засоби внутрішнього зв'язку в підприємствах готельного господарства. Радіофікація і телебачення.

Система зв'язку установи або промислового підприємства в загальному випадку являє собою набір засобів для зв'язку з "зовнішнім миром" і для внутрішнього зв'язку, у межах самої установи. Зовнішні телекомунікації забезпечують зв'язок з міською телефонною та радіотрансляційною мережами, системами телефонного, телеграфного і телетайпного зв'язку різного рівня (загальнодержавними, регіонального і відомчого), а також каналами мереж передачі даних. У свою чергу, внутрішній зв'язок необхідний для забезпечення адміністративної та технологічної діяльності в межах території самої установи.

Існує два способи побудови систем внутрішнього зв'язку. Перший припускає побудову системи внутрішнього зв'язку на базі установчої телефонної мережі за допомогою установчої АТС (УАТС). При цьому частина її ресурсів використовується для телефонного зв'язку між абонентами усередині установи, а частина - для зв'язку з міський і/або відомчою телефонною мережею.

Телефонія як вид зв'язку найчастіше буває надлишковою для надання внутрішнього зв'язку, або, навпаки, вимоги, що пропонуються до внутрішнього зв'язку, не можуть бути реалізовані засобами УАТС. І в тому, і в іншому випадку побудова або модернізація системи внутрішнього зв'язку на основі УАТС не дасть необхідного результату й/або з економічної точки зору не виправдає себе.

Другий спосіб заснований на застосуванні спеціалізованого устаткування внутрішнього зв'язку (воно може функціонувати як самостійно, так і в складі УАТС, розширюючи їх можливості). Це забезпечує побудову ефективної системи, що буде найбільш повно відповідати специфіці виробничої діяльності даної установи і мати оптимальне співвідношення ціна/якість.

Виробники телекомунікаційного устаткування пропонують широкий вибір засобів для організації внутрішнього зв'язку. Можна виділити дві основні групи таких засобів: для організації пейджингу та інтеркому.

Пейджинг (paging) - однобічна передача якого-небудь повідомлення співробітників, чиє конкретне місцезнаходження на території даної установи невідомо, або оповіщення групи співробітників, або відвідувачів установи.

Інтерком (intercom) - двосторонній зв'язок між співробітниками установи й/або між співробітниками та відвідувачами установи. До засобів інтеркома відносяться, наприклад, широко відомі установчі системи селекторного зв'язку, домофони, переговорні пристрої із приміщеннями обмеженого доступу.

Засоби інтеркому призначені для організації внутрішнього двостороннього зв'язку на території установи. Як система внутрішнього зв'язку інтерком застосовують у тих випадках, коли організація або розширення внутрішньої телефонної системи зв'язку на основі УАТС неможливі по економічним, організаційним або іншим причинам. Крім того, засобами інтеркому вирішуються завдання нехарактерні для телефонії, причому ці рішення мають краще співвідношення ціна/якість.

Абонентські пристрої з мікротелефонною трубкою застосовують для двостороннього зв'язку з абонентом, коли не потрібно оповіщення всіх співробітників, що перебувають у приміщенні.

Застосування пристроїв з мікротелефонною трубкою актуально при дуже високому рівні шуму, коли пристрій гучномовного типу не зможе "відокремити" шум від голосу абонента, або в ситуаціях, коли до рівня шуму пред'являють дуже тверді вимоги, наприклад у готелях.

Устаткування інтеркому забезпечує можливість управління іншими установчими системами. Так, може здійснюватися зв'язок із зовнішніми дверними переговорними пристроями (домофонами) і управління дверними замками. Як додаткові пристрої можливе підключення до інтеркому більш складних систем контролю доступу в установу, контрольних і виконавчих пристроїв сигналізації, наприклад аварійної сирени та автоінформаторів.

Устаткування аудіопейджингу призначене для побудови систем однобічного оповіщення співробітників на території установи. Системи аудіопейджингу — це ефективні засоби внутрішнього установчого зв'язку, незамінні для пошуку та оповіщення співробітників на території підприємства або офісу, а також для "озвучування" великих приміщень, залів і відкритих площадок.

Система аудіопейджингу містить у собі набір гучномовців, підсилювач потужності звукової частоти (один або декілька) і додаткові пристрої, наприклад такі, як мікрофон, інтерфейс для підключення до телефонної лінії й ін. Гучномовці встановлюють у різних місцях будинку й/або на відкритій площадці. Вони забезпечують передачу повідомлень співробітникам у будь-якому місці, де б вони не перебували: у робочому кабінеті, коридорі, на складі, у цеху або на відкритій площадці. Гучність віщання може регулюватися вручну або автоматично, наприклад, залежно від часу доби. Повідомлення подаються

через мікрофон або по телефону і можуть бути будь-якого характеру - інформаційно-довідкові оголошення, розпорядження адміністрації та багато чого іншого. Одна з головних переваг застосування систем аудіопейджингу - виключення втрат викликів.

Устаткування радіопейджингу може використовуватися для організації однобічного внутрішнього мобільного зв'язку на території установи. Локальний радіопейджинг - ефективний засіб пошуку і оповіщення співробітників, що постійно переміщаються по території установи. Він незамінний у тих випадках, коли неможливе застосування інших засобів пошуку та оповіщення, наприклад системи гучномовного зв'язку.

Область застосування локального радіопейджингу містить у собі такі установчі об'єкти, як готельний і лікарняний комплекси, великі торговельні павільйони, багатоповерхові офісні будинки, заклади ресторанного господарства.

Зона віщання системи локального радіопейджингу обмежується потужністю передавача і залежить від умов радіовидимості. Найпростіші системи забезпечують дальність зв'язку на відкритій місцевості до 2 км.

Залежно від типу устаткування, що застосовується системи локального радіопейджингу забезпечують передачу повідомлень у вигляді тонального або світлового сигналу, вібрації корпусу пейджера, алфавітно-цифрового або мовного повідомлення, а також у вигляді індикації одного числа - коду повідомлення.

Застосування систем локального радіопейджингу є найкращим рішенням організації однобічного мобільного зв'язку на території підприємства. Як мобільні засоби зв'язку, ці системи відрізняються високою надійністю, а їх абонентські пристрої (пейджери) набагато простіше та зручніше в експлуатації та на порядок дешевше інших систем.